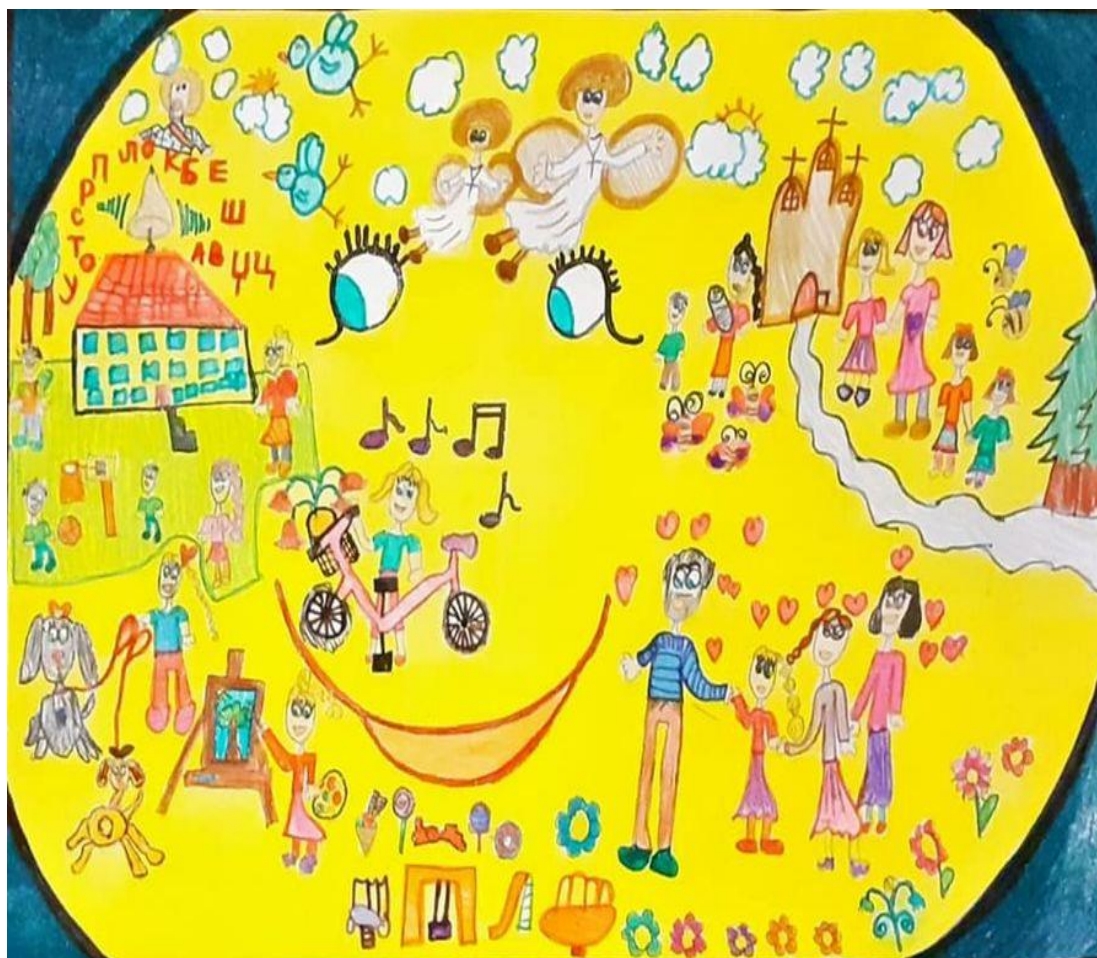

НАШ ГЛАС

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „НАДА ПУРИЋ“ ВАЉЕВО
МАРТ 2021. ГОДИНЕ

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ 2019/2020. ГОДИНЕ

МАРИЈА ПЕТРИЋ

Рођена је 5. 1. 2006. године у Ваљеву, а још као мала показивала је знаке борбености и упорности, као и различитих интересовања.

Већ код учитељице Виолете Кењић показала је посебно интересовање за математику и од другог разреда учествује на такмичењу „Кенгур без граница”, где је 2015, 2016. и 2018. године освојила похвалу.

Од петог до осмог разреда похађала је школу „Интеграл”, а школу менталне аритметике „Суан Пан” је завршила 2019. године.

Од петог разреда члан је школске математичке екипе која учествује на републичком такмичењу „Архимедес”, где 2018. године осваја трећу награду. У шестом и осмом разреду учествовала је на „Интеграл купу” при чему је 2018.године освојила другу награду.

Награде на математичким такмичењима низале се се редом, од чега је поносна на освојену:

- прву награду на Општинском такмичењу и другу награду на Окружном такмичењу у петом разреду;
- трећу награду на Општинском такмичењу у шестом разреду;
- другу награду на Општинском такмичењу и похвалу на Окружном такмичењу у седмом разреду
- трећу награду на Општинском такмичењу и похвалу на Окружном такмичењу у осмом разреду.

Жеља да сазна више и употпуни своја знања подстицала ју је да узме учешћа и на додатним часовима, а касније и такмичењима на којима је постижала значајне резултате, од којих треба поменути:

- пети разред (биологија, освојено прво место на Општинском такмичењу и треће место на Окружном такмичењу);
- шести разред (физика, похвала на Општинском такмичењу и учешће на Окружном такмичењу; биологија, трећа награда на Општинском такмичењу и пласман на Окружно такмичење);

- седми разред (физика, учешће на Општинском такмичењу; хемија, друга награда на Општинском такмичењу и друга награда на Окружном такмичењу);
- осми разред (физика, учешће на Општинском такмичењу; биологија, треће место на Општинском такмичењу и пролаз на Окружно такмичење; хемија, трећа награда на Општинском такмичењу и пролаз на Окружно такмичење).

Током школовања активно је учествовала у раду многобројних школских секција из математике, физике, биологије, хемије, ликовне културе и историје.

Активно је учествовала у раду руководства одељенске заједнице, где је долазила до изражаја њена пожртвованост и брига за све своје другове. Слободно време проводи читајући књиге, гледајући филмове, слушајући музику и дружећи се са својим другарима. Воли да путује када јој се укаже прилика. Оно што је сигурно је да ће и у будућности Марија наставити да ниже успехе и да ћемо бити поносни што је била део наше школе.

СПОРТИСТА ГЕНЕРАЦИЈЕ 2019/2020. ГОДИНЕ

ТАЊА ПЕТРОВИЋ

Тања се одбојком бави од свог петог разреда, од тог дана почиње да осваја разне награде на турнирима. Постигла је одличне резултате на разним турнирима у одбојци како у Србији, тако и региону.

Прве титуле су почеле од родног града где је две године за редом на турниру „Спортске игре младих“ 2017/2018“ и 2018/2019 освојила прво место на општинском нивоу.

На међуокружном турниру у Београду „Спортске игре младих Београд 2018/2019“ са својим тимом однела је прву награду. На међудржавном такмичењу „Спортске игре младих 2018/2019“ у Сплиту, Хрватска, освојила је треће место.

Тања је 2017. године на „Константин куп-у“ у Сремској Митровици однела друго место и добила награду за најбољег техничара. На новогодишњем турниру у Крагујевцу 2018. освојила је друго место и пехар за најбољег техничара. Годину дана касније на Новогодишњем турниру у Чачку освојила је прво место и однела пехар за најбољег техничара. Учествовала је на Сретењском турниру у Београду 2019. године где је освојила друго место. На међуокружном Божићном турниру 2020. године такође је освојила је прво место и пехар за најбољег техничара.

Њени успеси низали су се и у Италији где је на „Ester Volley“ турниру чак две године за редом освојила треће место. На „Top Volley Camp Cup“ у Зрењанину освојила је треће место. На новогодишњем турниру у Чачку и Србијанка турниру у Ваљеву однела је прву и другу награду и пехар за најбољег техничара. Тања својим успехом стиже и до општинског одбојкашког савеза, који се одржао на Убу 2018. године и ту је са својим тимом однела друго место. Пехар за најбољег играча на „Видовданском турниру“ добила је у Крагујевцу 2019.године. Такође на општинском одбојкашком савезу са својим тимом осваја прво место а Тања добија пехар за најбољег техничара.

Тања је учествовала на Сретењском турниру „Визура“ у Београду где је освојила прво место. На Сеоским играма младих, које су се одржале на Рудној глави 2019. године освојила је другу награду. На окружном одбојкашком савезу у Ваљеву освојила је прво место и то две године за редом. Тања својим трудом и талентом стиже и до државног такмичења (кадеткиње 2002 и млађе) који се одржао на Убу и Обреновцу, на тим такмичењима освојила је девето место. Запажене резултате је освојила на такмичењима у Осечини.

Поред одбојке Тања је освојила треће место на РТС кросу. Поред великих награда, успеха и пехара, Тања је сјајне резултате низала и у школи. Тања је од петог до осмог разреда била одличан ученик. Своје школовање наставила је у Ваљевској гимназији.

БИЋЕМО ОДГОВРНИ И БИЋЕ НАМ ДОБРО

Једино што је било исто као и до сада је да је 1. септембар, датум који чудесном магијом отвара врата нове школске године. За свакога је то следећи левел у школовању, али за прваке је чаробни портал за нови начин живота, навика, радости и одговорности која долази са „ниси ти више мали“.

Нико није знао како ће то бити, али су сви желели да буде. Поред свих недоумица, неизвесности, упозорења, опреза, мера превенције и преузимања ризика, једно је било сигурно: ничега лошег не може бити што се иде у школу, макар и по групама, под маскама, на дистанци, макар морало и да се учи много више и под отежаним околностима. Једноставно, викали су своје ученике кабинети већ дуго глуви, празни и тужни, жалиле су се клупе да им теже пада прашина него сви цртежи, пушкице и имена другара који се по њима зову, хол је пожелео да одјекне од веселе граје.

А колико смо се тек пожелели једни других! Некако није исто када се виђамо на неким другим местима, па чак ни у школском када је школа затворена. Тај пут од улаза кроз хол до кабинета са обавезним свраћањем до тоалета, има путописну вредност. Е, тих пет минута је стварно „наших пет минута“ и то је недостајало, то је оно што нам се данас вратило и измамило тако снажне осмехе да су и кроз маске били видљиви.

Нису група Б ни другари са онлајн наставе остали ускраћени за овај доживљај. Призвали смо их видео позивима, послали смо им поздраве, пренели атмосферу, а они најнестрпљивији су се прикључили групи А тамо где нису нарушавали правилник о броју ученика у одељењу.

Свакако овај необичан почетак школске године

остаће у сећању свих учесника у процесу припреме и реализације, а поносни смо што смо баш ми у центру пажње.

ХУМАНИ И ВРЕДНИ

Ученици и запослени школе увек радо учествују у многим хуманитарним акцијама.

Пластичне чепове, које смо сакупљали од почетка школске 2020/2021. године, предали смо Удружењу родитеља деце, омладине и одраслих са

сметњама у развоју „Загрљај“. Наша донација ће помоћи деци из Ваљева да што пре добију неопходна ортопедска помагала.

ВИРТУЕЛНИ БОЖИЋНИ ВАШАР

Ранијих година дружили смо се са ваљевским основцима који уче немачки језик на Божићним вашарима, који су били организовани у школама. Сада нашим другарима шаљемо виртуелну честитку уз жељу да се што пре дружимо као некада.

Честитку направила Марија Младеновић, VIII-2

ШКОЛСКИ АНЂЕО ЧУВАР ИЗ ВАЉЕВА

„Данијела је супер, увек ми помаже и лепо ми све објасни. Њој могу све да испричам”, каже Магдалена, ученица трећег разреда ОШ „Нада Пурић” у Ваљеву. Заједно са 40 другара, Магдалена свакодневно има помоћ педагошког асистента да би лакше савладала школско градиво.

Данијела Јанковић већ 12 година у овој школи ради као педагошки асистент, ради са децом, а наставницима приближава живот ове деце ван школе.

Кроз ЕУ пројекат „Образовање за све”, Данијела је прошла обуке за педагошког

асистента. „Научила сам како да радим, да сарађујем са децом, родитељима и наставницима. На обукама смо радили на припреми свих активности које сада примењујем у свом раду”, прича она.

За посао је, каже, мотивишу деца, нарочито она из сиромашнијих породица. Како и сама долази из ромске заједнице, познато јој је да већина породица веома тешко живи.

Срећна је кад може да охрабри ученике и помогне им да упишу и заврше средњу школу. „Кад сам почела да радим, имали смо много деце која напуштају основно образовање, а данас и град Ваљево стипендира ученике ромске националности. Значајна је и ЕУ подршка кроз стипендије за средњошколце. Управо припремам документацију да би деца конкурисала. Важно ми је да знам да имају подршку и када изађу из наше школе”, прича Данијела.

Колегиницу Данијелу директорка школе Ана Савковић види као „анђела чувара” који свакодневно брине о ученицима. „Она им је подршка, слуша њихове проблеме и решава их”, каже Ана и додаје да Данијела обилази ромске породице и да им помаже у свим животним потребама – здравственим, социјалним, културним и образовним.

Након учешћа у пројекту „Образовање за све” – све се променило. „Прошли смо едукацију о култури Рома да бисмо схватили њихове вредности и начин живота. Мислили смо да их познајемо, али се нисмо бавили њиховом културом и културним наслеђем. Сада је другачије, сада их боље размемо и познајемо”, каже директорка.

Европска унија, као највећи донатор у Србији, подржава модернизацију система образовања и усклађивање са стандардима и праксама земаља ЕУ. Од 2003. Европска унија донирала је за реформу сектора образовања више од 100 милиона евра - за унапређење предшколског васпитања и образовања, реформу средњег стручног

образовања, образовања одраслих, реновирање и опремање школа и факултета, подршку инклузивном образовању.

Извор: https://www.blic.rs/vesti/drustvo/skolski-andeo-cuvar-iz-valjeva/9yjjf28?fbclid=IwAR1aqUNjYnEVnDtjmQ1_Q045T0nf0bQ3h9ewysuhp3bhGckhuZe0JMV1zkE

РАЗЛИКЕ НАС СПАЈАЈУ

У сарадњи са ОШ "Нада Пурић и Центром за културу, већ годинама у оквиру Дечје недеље реализујемо литерарни конкурс са темом „Разлике нас спајају“. То је постала наша традиција, а ми сваке године са нестрпљењем чекамо нове радове, који нас сваки пут наведу на закључак да је дечја душа нешто најчистије и најискреније, да они не знају за дискриминацију, и да им нису битне разлике, већ оно што их спаја са својим вршњацима.

14 ученика одељења IV-2 сјајне учитељице Славице Глишовић, послало нам је своје радове. За нас је веома незахвална улога одредити „победника“ конкурса, већ их све посматрамо као мале а велике борце и победнике у хуманости и другарству.

Нека деца су другачија од нас, и ја ћу сада да пишем о њима.
Никада не смемо да се ругамо болесној деци, треба да им помажемо, а ако то не радимо, то толико говори о нама. Када видиш болесно дете, а усамљено је, не бежи од њега. Играј се са њим!
Мени су таква деца драга, нежна, мазна, смешна и брижна. Она воле нас! Наше је само да им приђемо, усређимо их. Сви то воле!
Видео сам велику децу како завитлавају дете које је инвалид. Оно је почело да плаче, а мени је душа била тужна. Нисам ту могао ништа, јер сам се возио у колима на ауто-путу.
Увек можемо да се слажемо са другима, различитим од нас, само ако хоћемо и ако нам је искрено стало!

Вук Радосављевић 4/2

У овом саставу вам пишем о девојчици која има проблеме од рођења.
Она живи у Смедереву. Има око двадесет година, а ниска је као да има десет. Девојчица стално иде са мајком, јер не може лепо да хода. Вуче леву ногу. Не разуме много шта јој се прича. Много је лепа и нежна. Жалосно је што је болесна што не може да хода као ја.
Неколико пута је пролазила поред моје куће. Сваки пут се мало поиграм са њом.
Када сам летос била у Смедереву, видела сам је. Све ми се чини да боље хода! Много је добра.
Желим јој да убрзо оздрави!

Дуња Невенкић

Мој друг из насеља, Никола, родио се слеп.
Сви су на почетку, када се доселио бежали од њега. Ја сам пришао и упознао се са њим. Рекао ми је да има проблема са видом. Питао сам га како му се то десило. Рекао ми је да се такав родио. Био сам због тога тужан!
Другарима сам рекао да не беже од њега. Предложио сам да му помогнемо и да се играмо са њим. Сви су прихватили. Од тада се играмо и дружимо са Николом.
Болесној деци треба помоћи у нечему што ми можемо сами да урадимо, а они не могу. Њиховим родитељима је тешко када виде своје дете да се мучи. Важно је да желимо да помогнемо сваком детету другачијем од нас!

Сергеј Лазовић

Једног јутра када сам ишла на тренинг, упознала сам Петру. Има двадесетак година, а понаша се као да иде у први разред. Њу бака и мама доводе и одводе са тренинга. Споро трчи. Често не уме да нам одговори када је нешто питамо. Сви се трудимо да јој помогнемо. Показујемо јој вежбе и како правилно да трчи. Чекамо је када се играмо жмурке. Помажемо јој да изброји до двадесет.

Много тога је научила од нас, броји, трчи, сабира,...Сада је постала боља. Свима је драго због тога, али се и даље понаша као да има седам година. То не можемо да променимо.

Жао ми је свих болесних људи и деце, јер их има много!

Неда Радојичић

Описаћи вам сусрет са Луном.

Када сам са мајком шетала градом, видела сам девојчицу у инвалидским колицима и њену маму која гура колица. Моја мама им се јавила и причала са њима. Рекла ми је да је та жена њена бивша колегиница.

Касније ми је мама испричала шта је све та девојчица преживела од када се родила. Сазнала сам да је била прикључена на много апарата да би преживела.

Било ми је много жао Луне, њене маме и све болесне деце.

Нађа Милеуснић

Слушала сам на телевизији о девојчици Сари. Она је тренутно у некој другој држави на лечењу. Не може да помера ни руке ни ноге. Пре неки дан је објављено да не може више ни да једе.

Људи су тада почели да сакупљају новац за Сару, за куповину лека који би јој помогао да се опорави. Она мора да прими тај лек у току прве године, како би могла да прохода и да се развија.

Надам се да ће Сара бити добро и да ће се опоравити! Волела бих да ускоро хода као сви остали и да јој се ово не понови никад!

Јана Фесовић

Мој отац познаје једног новинара који има болесну ћерку. Не може да хода. Већ двадест година је у инвалидским колицима.

Има црну, коврцаву косу, не може ни да говори. Увек је насмејана и гледа радознало око себе. У руци увек има неко пециво или ђеврек.

Често је видим са родитељима код Дома културе. Она воли да се мази и да се чешка, тада зажмури и ужива. У једном тренутку сам хтео да се заплачем зато што је тужно гледала како се играју деца у парку. Било ми је жао што она не може да изађе из колица.

Матеја Поповић

На свету има много деце и старијих људи са здравственим проблемима од рођења. Не треба да их одбацујемо због тога. Много можемо научити једни друге разним занимљивим стварима.

Желим да их утешим кад их други избегавају. Те друге грдим. Кажем им да се „ставе у кожу“ болесне особе, па да виде како је!

Такође им кажем да не раде другима оно што не би волели да други раде њему!

Када видите болесну децу и одрасле људе, приђите и помозите им. Њима би то пуно значило иако се вама чини мало.

Ја се осећам лепо када помажем другима!

Нина Стевановић

Често виђам на улици децу која су старија од мене. Маме и тате их воде за руку или гурају у колицима.

Те деце ми је веома жао зато што не могу да раде неке обичне ствари самостално. Моји другари и ја покушавамо да помогнемо.

Упознала сам другарицу Душицу која има проблема са слухом од рођења. Она је добра, лепа и паметна девојчица. Када је сама, увек дођем до ње да се играмо. Веома је креативна и прави лепе ствари за мене. Нека деца јој се смеју, а ја се трудим да је утешим. Знам колико је њој и њеним родитељима тешко што она не чује.

Волим игру са њом. У свему се лепо договарамо.

Вишња Велемировић

Мој ансамбл и ја смо једнога дана имали хуманитарни концерт. Посветили смо га дечаку који није могао да види и чује.

Било ми је жао тог дечака, па сам много размишљала како му је. Како је тешко живети када не можеш да видиш и чујеш шта се дешава око тебе! Пуно сам вежбала кораке да не погрешим и да што боље одиграм.

На концерту сам видела неку децу која су се смејала. Драго ми је што је било више деце која су гајила лепа осећања према болесном дечаку!

Сви ми имамо неке мање или веће проблеме, али имамо и право да нас други разумеју!

Милица Живковић

Сви људи овог света се по нечему разликују. Постоје многе ствари по којима се људи разликују.

Ја носим слушни апарат. Он ми помаже да чујем, да лакше изговарам неке речи. Олакшава ми да пратим наставу у школи и да могу да се забавим и играм са својим другарима. По томе ја сам различита, али то ме не спречава да имам друштво и да се радујем свим заједничким дружењима и времену које заједно проводимо. Редовно идем код логопеда и вежбамам правилан говор. Понекад видим радознале погледе на моје апаратиће. Неко ме упита : "Шта је то и чему служи?" Ја са осмехом желим да кажем колико ми то помаже!

По томе јесам различита од других, али сигурно знам да без обзира на те разлике ја могу бити добар пријатељ! Могу се радовати сваком новом дану и дружењу са свима који нису као ја!

Јана Мандић

Желим да вам опишем Бојану. Старија је од мене шест година. Она је посебна девојчица. Годинама је била у инвалидским колицима и после је успела да прохода. Увек је била посебна девојчица. Када играмо одбојку и ја промашим, она се насмеши и каже да могу боље и да нећу промашити следећи пут.

Када је била мала није знала да прича и увек ју је мајка облачила, јер је била непокретна. Њена мајка је била упорна. Тражила је помоћ доктора и логопеда и редовно је водила на разне вежбе.

Бојана сада има шеснаест година. Потпуно је здрава. Стално се дружи са својим вршњацима и са мном.

Ивана Урошевић

Коста је дечак који не може да хода. Има осам година и врло је паметан. Родитељи га возе у инвалидским колицима. Кад иде у школу за њим иде мајка или тата. Када дође у школу дочека га учитељ. Када изађе из школе учитељ га похвали како је био пажљив и вредан.

Много је болестан. Тата и мама га увек пазе.

Кад си болестан неко мора стално да брине о теби. Волео бих да Коста оздрави!

Стефан Радуловић

Деци са посебним потребама се не треба ругати и смејати.Често срећем људе старије од мене којима помажу родитељи.У мојој школи има пуно деце са посебним потребама.

Учитељица нам је причала да је једна слепа девојчица била на мору са родитељима.Научила је самостално да се облачи и да плива.Њена сестра није имала никакве здравствене проблеме, а није научила да плива.

Схватио сам да је важна упорност и истрајност.Оне побеђују све!

Вук Гавриловић

Мој друг

Мој најбољи друг зове се Ђорђе. Сви га зовемо Ђоле. Он има једанаест година. Иако је старији од мене три године, ми се слажемо одлично. Мој Ђоле је мало буцкаст, виши је од мене, има црне очи, тршаву косу и стални осмех на лицу. Зато га и волим. Он свира виолину, али обожава да игра фудбал. Зато се тоганајвише и играмо, јер и ја волим фудбал. Али, играмо се иразних других игара, као што су: жмурка, лукаве лисице, између две ватре.

Поред тога што је добар и одан друг, он је увек добро расположен. Никада се не свађамо и увек се подржавамо и штитимо. Зато Ђоле и јесте мој најбољи друг.

Моје насеље

Ја живим у градском насељу, по имену Ваљево. Оно се налази у равничарском делу, али га окружују бројне планине. Кроз мој град тече лепа река Колубара. И она баш протиче поред познатог парка Пећина. Нема баш пуно паркова у мом дивном граду. Моје омиљено место је споменик хероју Стевану Филиповићу. Он се налази на једном брду, одакле видим скоро цело моје насеље као на длану.

Највише волим моје Ваљево у пролеће, јер је тада најлепше

Како ја чувам природу

Природу морамо да штитимо и чувамо, јер свако живо биће зависи од ње. Ја обожавам природу и чувам је тако што ђубре бацам у контејнер, не бацам отпад у реке, не загађујем чист ваздух. Када видим да је нешто бачено поред канте, некако се снађем да то у канту убацам. И мојим другарима говорим да треба да чувају природу, а то треба да раде и сви људи.

Чувајте природу, јер на такав начин чувате и нас децу!

Читање

Имао сам питање,
шта то значи читање?
Сад одговор имам,
јер и ја знам да читам.

Читати је лако,
то може дете скоро свако.
Само кад би хтело,
све би разумело.

Читање развија машту,
као највећу цветну башту.
Од читања се лепо спава,
да буде мирнија дечија глава.

И зато читајте децо сви,
па и ви, мало старији.
И нека свако зна,
читати је забава.

Јаков Јакић II₁

ПОДЕЉЕНА СРЕЋА ДВЕ ПУТА ЈЕ ВЕЋА

Поводом Дечје недеље, у првој недељи октобра, Центар за културу Ваљево је објавио Ликовни конкурс „Подељена срећа два пута је већа“. На конкурс су учествовала деца из седам градских и десет сеоских основних школа, као и деца ПУ „Милица Ножица“. Међу награђенима, нашли су се и ученици наше Школе:

- 1. НАГРАДУ у категорији „Први и други разред“ освојила је Ана Челекетић (2-3);
- ПОХВАЛУ у истој категорији освојила је Уна Крстић (1-1);
- ПОХВАЛУ у категорији „Трећи и четврти разред“ освојила је Дрина Радојевић (3-1);
- 2. НАГРАДУ у категорији „Седми и осми разред“ освојило је Одељење са посебним потребама за групни рад.

Центар За Културу Ваљево
Друга категорија, 1. награда- Ана Челекетић 2/3
„Нада Пурић“

Центар За Културу Ваљево
Пета категорија, 2. награда- Одељење деце са посебним потребама „Нада Пурић“

Центар За Културу Ваљево
Друга категорија, похвала- Уна Крстић 1/1, „Нада Пурић“

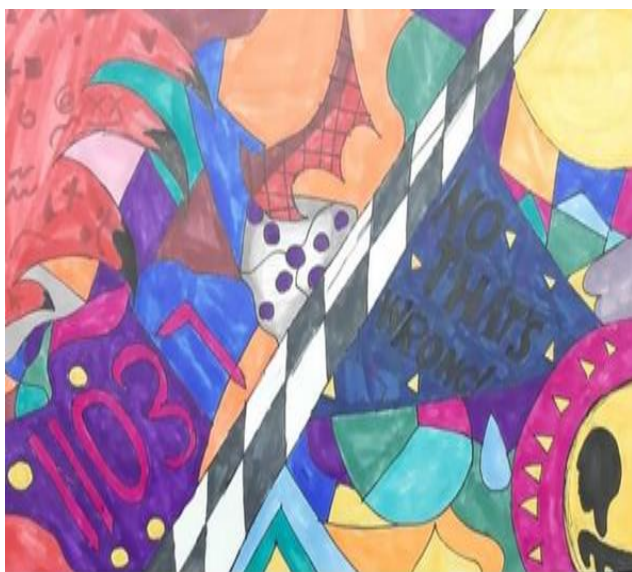
Центар За Културу Ваљево
Трећа категорија, похвала- Дрина Радојевић 3/1,
„Нада Пурић“

Представници Центра за културу су истакли да су награде уведене не да би се означили најбољи, јер је то у уметности немогуће, већ да би се подстакли мисаони и стваралачки процеси и разменили идеје и наставне праксе. Како кажу, награђени су и похваљени радови са различитим уметничким тежњама и ликовном зрелошћу.

Ученици наше Школе награђени су на конкурс Центра за културу Ваљево „Дечје стваралаштво“. Честитамо добитницима и њиховом ментору, наставници Мирјани Лукић.

Прва награда, старији узраст – Јовановић Душица 8/2

Друга награда, средњи узраст
Сара Шуловић, 6/2

похвала за технику
Тијана Јанковић 6/1

СПОРТСКЕ ВЕСТИ

Од 11-13. 9. 2020. у хотелу Јуниор у Брзећу, одржано је државно такмичење Спортских игара младих у игри "Између две ватре" за млађи школски узраст. Наша екипа бивших четвртака, сада већ петака, на челу са учитељицом Виолетом Кењић, стигла је до полуфинала. То је за нас велики успех!

Честитамо учитељици, другарима, захваљујемо свима на подршци!

Михаило Никић, ученик 7-3, ниже успехе на тениском терену.

Освојио је прво место на тениском турниру друге категорије, за дечаке до 14 година који је одржан у Београду.

Треба рећи да су на турниру учествовала 64 играча, а Михаило током шест мечева није изгубио ниједан сет. Ово је Михаилова 12. титула. Честитамо!

Михаило Никић освојио је Отворено првенство Београда у тенису за дечаке до 14 година, пошто је, на овом турниру друге категорије, показао своју супериорност у односу на остале играче, недопустивши ривалима ниједан сет.

Мечеви су играни на теренима ТК Локомотива у Железнику, а Михаило је, у конкуренцији 40 играча, био постављен за петог носиоца. Пошто је у првом колу био слободан, Никић је у наредној рунди са 6:0, 6:1 савладао Андреја Лујића, а слично њему је прошао и Стефан Николић, којег је Михаило у трећем колу победио са 6:0, 6:2. У четвртфиналу Ваљевац је преслишао Вању Николића са 6:2, 6:1, да би у полуфиналу играо против првог носиоца, Николе Матовића. Неизвесност је трајала до 3:3 у првом сету, након чега је Михаило освојио седам узастопних гемова, а затим је сусрет прекинуо ривалов отац, не желећи да гледа тотални крах свог наследника.

Финале је донело епилог налик претходним мечевима. Михаило је поновио сигурну игру, забележивши победу од 6:3, 6:2, чиме је постао првак Београда без изгубљеног сета.

Битно је поменути да је Михаило Никић пре месец дана освојио још један турнир истог рејтинга, који је игран на теренима ТК Агримес, на Бежанијској коси у Београду. И тада је Ваљевац био немилосрдан према ривалима, не изгубивши ниједан сет, и победивши у финалу Јована Бјелобрка са 6:3, 6:2.

Михаило је иначе ученик седмог разреда ОШ „Нада Пурић“ и, уз Иву Јанковић, други велики таленат који од њихове седме године стрпљиво бруси тренер Иван Обрадовић.

С обзиром да се тек очекује да израсте и ојача, Михаило тек однедавно упражњава и кондиционе тренинге са Сашом Суботићем, а љубав према тенису превазилази сва друга интересовања. Жеља му је да заигра на АТП туру, а узор му је, погађате, Новак Ђоковић.

Ива и Михаило су међу најбољим тенисерима у свом узрасту, иако, за разлику од многих вршњака, не тренирају два пута дневно, тако да се у наредним годинама тек очекују озбиљни резултати од њих. Иван Обрадовић није желео да их изложи максималном напору на овом нивоу, јер како каже „прави тренутак за то тек долази, па Иву и Михаила тек чека јуниорски зенит, а до тада има много простора за даљи напредак у игри“.

НАШ ПЕСНИК И ПИСАЦ, ЈОВАН РАЈОВИЋ

Основна школа „Јован Поповић“ из Крушевца расписала је литерарни конкурс са темом „Нека победи живот“, а пристигло је преко 200 радова из читаве Србије.

Жири је након појединачног бодовања између петнаест радова који су ушли у ужи избор, изабрао три равноправна победника од којих је један ученик наше школе - Јован Рајовић.

Победницима конкурса су, у складу са мерама заштите од корона вируса, уручене награде прописане конкурсом: новчани део од 5000 динара, пет одабраних књига из савремене књижевне продукције за децу и младе, као и пригодна диплома.

Јован је у току претходне године освојио и 3. награду на конкурс за најлепшу дечју љубавну песму „Љував није само реч 2020“, који је расписала Установа за културу и образовање Културни центар „Младост“ Футог.

На литерарном конкурс који је поводом Дана школе расписала Основна школа „Драгољуб Илић“, Драчић, Јован Рајовић је освојио 3. место.

Нека победи живот!

Сматрам се поносним становником велелепног града пуног небодера, светала, људи. Овде све врви од живота, које је год годишње доба, било да је дан или ноћ. Ја сам стамени сведок свега што се дешава, једини који памти готово два и по века промена, рађања, умирања, грађења, рушења. Мене нису дирали. И овде ме, у двадесет првом веку, по свој прилици, сматрају каквим представником божанства, као што су сматрали Словени, Римљани, Германи.

Прича се да сам див у свету дрвећа, да доносим охрабрење и заштиту. Заиста, овде где сам, пружам јако квалитетну заштиту од сунца људима који у мом хладу седе и испијају кафу. Ја сам велики храст, много старији од најстаријег становника овог велеграда. Ја сам заштитник. Ја сам заклон и спас. Овде сам цењен, поштован и срећан.

Будим се једног раног јутра. Сунце тек што је изашло, улицом пролази понеки сањиви путник, а ја чујем гласове неколико људи окупљених око мог широког чврстог стабла. Превлаче нешто налик на траку са исписаним бројевима преко моје коре, обухватају ме њоме и записују. Не разумем шта се дешава. Сви су ме увек само посматрали и дивили ми се, као каквом посебном здању или споменику. Покушавам да разумем о чему говоре. Стоје над великим папиром са неким цртежима, показују рукама окол, потом показују на мене. Коначно, један од њих, иначе гласнији и насртљивији од осталих, рече нешто од чега као да ми се корење заледи: „Кажемо вам, не постоји начин да га сачувамо. Хоћете већи профит, хоћете новац, ресторан са великом фонтаном и луксузним столовима – храст мора да нестане. Ионако већ предуго стоји овде, мени је, искрено, досадио.“ Примећујем помирљиве погледе који лете од лица до лица људи који су дошли овог прохладног пролећног јутра и одлучили да ће ме убити, да ћу нестати, да ме више неће бити.

Кроз кору ми пролази језа, покушавам, али не успевам да не мислим на бучну, оштру тестеру, на машине које, попут чудовишта, секу моју душу, моју суштину, све моје гране, плодове, станиште птица, инсеката и једне веселе веверице. Све ће ми одузети да би направили још једно ново место на ком ће људи по цео дан седети и испијати кафу, убијајући време, причајући о својим проблемима, за које мисле да су највећи на свету. Уништиће мене, један живот који траје већ четвртину миленијума, зарад мермера, цигала, бетона, удобних столица и сунцобрана.

Свих ових година мислио сам да сам пустио корење у околини у којој се вреднује живот, међу људима који су срећни што сам ту, којима значим. Од кад сам посађен осећам само поштовање према тим паметним створењима која су ми пружила прилику да изникнем и растем, а која ће ме сада, без превише размишљања, убити.

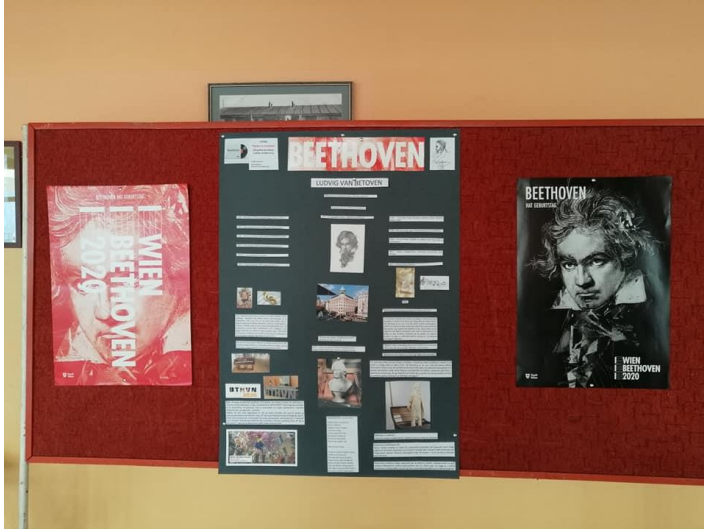
Осећам превремени долазак зиме у свакој гранчици. По први пут ми не прија ветрић који таласа моје лишће, јер осећам само језу, наговештај краја. Птице које свакодневно седе на мојим гранама, убирају моје плодове, које су овде пронашле дом, сада ће га изгубити. Ја могу само да стојим, наизглед снажан и стамен, већи од свих, и чекам да дођу и сруше ме много мањи од мене, а моћнији.

Није им превише требало да направе детаљан план изградње тог модерног ресторана и почну да га остварују. Већ након непуних месец дана појавили су се целати у великим рушилачким машинама, у заштитним оделима са кацигама и почели да ме секу. Имао сам нешто времена да прихватим то што ће ми се десити, али не и да прежалим. Зато сада, док ми засецају стабло, које је истрајавало и по снегу и киши и граду, двеста педесет година, не размишљам о прошлости. Не размишљам о смрти. Сада се, по последњи пут, уздижем, протежем своје гране највише што могу, да још једном погледам плаво небо, да упијем зраке топлог сунца, да се надишем ваздуха. Волим овај свет, а сада морам да га напустим. Подижем гране више него икад и, одједном, станем. Станем зато што данас, по први пут, приметих своју околину – препуну храстова млађих од мене, како стоје поред реке, уз зграде, у парковима. Исти су као ја, само виталнији, светлије коре, зеленијег лишћа. Стоје чврсто, шепуре се у свој својој снази. Само што не заиграју обасјани сунцем, симболи енергије, природе, живота. Ја сам старији од свих њих и знам да су они моји потомци. Мора да су их птице, које су све ово време убирале моје плодове, разносиле околу и пуштале по земљи која их је потом прихватала и давала им дом. У њој су проклијали, пустили корење и расли.

По први пут данас схватам да сам ја један омогућио живот стотинама других храстова, а да ће сваки од њих то урадити за још стотину. Пун сам неописиве среће и топлине и сада знам да је моје време да одем дошло, али да ћу наставити да живим у сваком свом потомку. Уништиће моју кору, моју спољашност, али неће уништити оно што сам оставио иза себе – живот који клија, букти, зелени се и не да на себе. Док полако падам и сусрећем се са тлом, ја сам јачи него икада, јер сада знам да живот увек пронађе начин, да све ово време нисам био сам, да нико заправо није сам само ако лепо погледа око себе. Поносан сам на то што сам био део овог света који, упркос свему, опстаје, овог прелепог путовања – неуништивог живота.

Јован Рајовић, 5/3

ОБЕЛЕЖИЛИ СМО...

Поводом **250 година од рођења Лудвига ван Бетовена** наставница немачког језика, Душица Рајевац поставила је са својим колегиницама изложбу о овом великом немачком композитору. Ученици су путем онлајн наставе били у прилици да се упознају са ликом и делима овог великог уметника.

Препорука за наше школарце, али и за све узрасте: погледајте занимљив анимирани филм о Бетовену.

<https://www.youtube.com/watch?v=d69YHhPQA5o&t=220s>

Поводом **Светског дана детета**, који се обележава 20. новембра, постављена је у холу школе изложба „Златни кључ слободе“.

На осам панела представљене су занимљивости из света образовања.

Сазнаћете ко је први увео домаћи задатак, где се налази школска зграда у облику мачке, колико је трајао најдужи час, необични путеви до школе и још много тога занимљивог. Изложбу је реализовала наша наставница немачког језика Душица Рајевац са колегиницама из Техничке школе, Ружицом Радовановић и Биљаном Ристановић.

Ученици 4-1 пригодно су обележили **Дан библиотекара**, 14. децембар. Због епидемиолошких мера, није било могуће да сви буду у исто време у библиотеци. Зато је организован час путем Zoom апликације, на ком су причали о омиљеним књигама, које би препоручили друговима.

На дан рођења нашег великана Вука Стефановића Караџића, 6. новембра, библиотекар Школе Бојана Лаловић-Милановић је одржала час српског језика „На слово, на слово“ у одељењу II-3.

Кроз занимљиву презентацију, ученици су се „играли“ словима, стварали нове речи, одгонетали загонетке и изговарали брзалице. Сећајући се Вука и његовог великог дела које нам је оставио, час је протекао у веома занимљивом, креативном и активном раду.

Поводом **Дана жена** постављена је у холу школе изложба о знаменитим женама Србије.

На девет панова представљене су жене, које су с краја 19. и почетком 20. века биле пионирке у многим областима, које су се доказале у култури, уметности, па и у „мушким“ занимањима, а које су

неправедно заборављене и о којима се мало зна.

Изложбу је реализовала наша наставница немачког језика Душица Рајевац са колегиницама из Техничке школе, Ружицом Радовановић и Биљаном Ристановић.

Поводом **Дана озона 16. септембра** ученици одељења са посебним потребама са својим наставницима-дефектолозима организовали су ликовну радионицу и кроз цртеже су изразили своје знање и ангажовање у очувању озона и природе. Аутор радионице, дефектолог Јасна Мирковић, иницирала је сарадњу са Министарством заштите животне средине, где су препознали важност учествовања деце у оваквим акцијама. Ученике са посебним потребама 23. септембра 2020. године посетила је Весна Митровић, начелница Сектора за управљање животном средином и Бојана Радески, руководилац Групе за заштиту озонског омотача, као представници Одељења за заштиту ваздуха и озонског омотача Министарства заштите животне средине. Овом приликом приређена је изложба радова који су настали током радионице, а школа је добила врло вредан дидактички материјал од Министарства. Директор мр Ана Савковић у име школе уручила је нашим гостима захвалницу поводом успешне сарадње.

ГОВОР ЈЕ СЛИКА ДУШЕ

Европска асоцијација логопеда је 2004. године одредила 6. март за Европски дан логопеда. Тим поводом наша Школа издала је Водич кроз логопедски рад у школи „Говор је слика душе“, чији је аутор Светлана Матић дипл. дефектолог - логопед и сарадник Јелена Павловић.

Због чињенице да 60% деце предшколског узраста има неку говорно-језичку сметњу, а да је логопеда у школама јако мало, дошло се на идеју да кроз Логопедски водич родитељима, учитељима, наставницима буду доступне корисне информације о уредном развоју говора деце, од рођења до поласка у школу, као и о начинима превазилажења тешкоћа које се могу јавити на почетку школовања.

Опис најчесталијих говорно-језичких поремећаја у логопедском водичу, помоћи ће родитељима да донесу одлуку када потражити помоћ логопеда, како би се ублажиле или потпуно отклониле последице које могу утицати на интелектуални, емоционални и социјални развој детета. То је јако важно зато што све те тешкоће које наша деца имају на почетку, ако се не детектују и уколико се не третирају на адекватан начин, могу довести до слабијих постигнућа у овладавању вештина читања и писања. Понекад ова деца имају тешкоће у емоционалном прилагођавању, страх од неуспеха, преосетљивост на критику, слабу концентрацију и пажњу.

Рад на превенцији и отклањању почетних тешкоћа у учењу, уз пуну сарадњу са другим стручним службама, представља важан домен рада логопеда у школи. Деца на путу сазревања и одрастања често пролазе кроз емоционалне и социјалне тешкоће. Довољна је кап љубави и пажње да васкрсне све оно здраво и лепо у њима.

КЊИГЕ БЕЗ ГРАНИЦА

Међународно удружење школских библиотека IASL постоји од 1970. године и основано је са мисијом да омогући повезаност свих заинтересованих за промоцију ефикасних програма школских библиотека као важних инструмената у образовном процесу.

Сваке године, у октобру, који је Међународни месец школских библиотека, Удружење организује **Пројекат размене обележивача за књиге**. Овај пројекат је једноставан и забаван начин дељења љубави према књигама, а истовремено се стичу нова познанства у библиотекама широм света.

Библиотекар наше Школе Бојана Лаловић-Милановић пријавила је ученике 4. разреда за учешће у овом пројекту и били смо повезани са школом из Литваније и Хрватске.

Тема за 2020. годину била је изузетно актуелна - Пронаћи пут до доброг здравља и благостања. Ми смо одлучили да се подсетимо свега што добро утиче на наше здравље, а то смо и написали нашим новим другарима у пропратном писму: за здравље су неопходни витамини из воћа и поврћа, али и пуно смећа, љубави, музике, читања, спорта и уживања у природи. Ученици су на сваки обележивач који су направили залепили и QR код са подацима школе.

У реализацији пројекта су учествовале учитељице Јелена Димитријевић, Весна Андрић и Марија Јанковић.

ДИГИТАЛНО ДОБА

Наша школа је током децембра месеца 2020. године била одабрана да учествује у пројекту „**Креативни дигитални изазов за врхунске школе и врхунске ђаке**“ компаније Golux Technologies d.o.o. и Golux IT Education d.o.o. спроведеног у партнерству са најбољим учитељима и наставницима Србије и света окупљеним око УГ КРЕАТИВА и Дечјег истраживачког центра „Чаробно село“. У оквиру овог дигиталног изазова подељено је 36 школских пакета, које чине годишње стипендије за упис Креативне дигиталне школе. Пакети су додељени школама које су на екстерном вредновању добиле највише оцене, а стипендирани су искључиво ученици са најбољим оценама, како би се показало да се труд и вредан рад исплате:

- Новица Несторовић, I₂
- Лена Беговић, II₂
- Вања Удовичић, III₃
- Немања Додевски, IV₃
- Василије Трифковић, V₃
- Филип Марковић, VI₁
- Тијана Дашковић, VII₁
- Марија Младеновић, VIII₂

Дигитална песма

Давид Недељковић V-1

Компјутер мој, монитор плави,
Сваки час он мене мами,
Игрице, портали, стримови
канални, социјалне мреже,
То моју дечју машту жеже.
А тек телефон, мобилни мој мали,
Шта све тамо има нисмо ми ни
знали.
Миш по столу, руку моју вуче,
Социјалне мреже лажни портал
туче.
Са њих неко другове моје ружи,
са њима нека се неко други
дружи.
Блокирам их са мојих профила,
њихова се брука само гомила.
Оно чега се стидим у стварности,
тога се стидим и у виртуалној
реалности.

На интернету само лепе речи
говорим и пишем,
то ми дође обично, као што и
дишем.
Чим неко ружне речи напише
или каже,
са интернета бежим ја драже.
Знам ја то, дигитално насиље је
тужно,
радити то на интернету је ружно.
Нико не сме да се осећа
угрожено,
нити у збиљи нити умрежено.
Не проводим испред рачунара ја
времена много,
очи чувам, мозак одмарам,
књигу читам и мишиће вежбам
у природи напољу, са
родитељима и другом.

НАСТАВА НА ДАЉИНУ? KEIN PROBLEM!

Поводом Дана школе наставнице немачког језика припремиле су са својим ученицима виртуелну изложбу "Настава на даљину? Kein Problem! Deutsch macht Spaß!" ("Настава на даљину? Нема проблема! Немачки је забаван!")

Фотографије наших ученика, који уче немачки језик, приказују њихове активности током онлајн наставе немачког језика.

Употреба интернета у настави немачког језика је већ годинама неизоставни део сваког часа, јер су уџбеници дигитализовани и нуде многобројне онлајн садржаје.

На интернету можемо наћи одлична граматичка вежбања, најразноврсније наставне листиће, можемо гледати серије и филмове, читати новине и књиге, слушати и читати вести, слушати музику, пронаћи решења за језичке недоумице, пронаћи саговорнике. За сваки језички ниво има понешто. Чак и за самостално учење немачког језика интернет је неисцрпни извор знања и информација.

У нашем језику користимо преко 30.000 (није грешка: тридесет хиљада) речи које су исте или сличне као у немачком језику. Искористите ту предност! Који још страни језик почињете да учите, а већ у старту знате толико речи? Interessant, зар не?

Кликом на линк, можете погледати виртуелну изложбу:

<https://www.slideshare.net/nerconja/virtuelna-izlozba-np-2021>

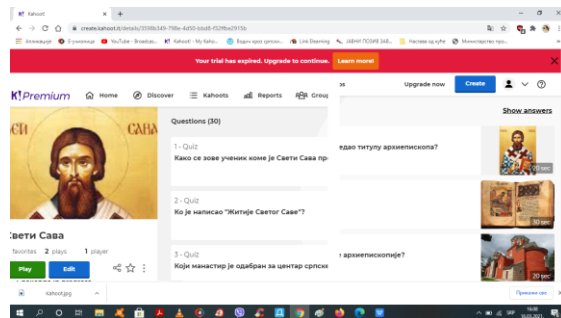
СТОПАМА СВЕТОГ САВЕ

„Тај човек, тај светитељ, међутим, још за живота, најузвишенији Немањић, Свети Сава, који је изнемогао и остарео умирао у дворцу Асена II бугарског цара, после једног дугог пута и живота, пре седамсто година, није ни мало мањи човек, ни по делу, ни по духовном интелектуалном животу, а нарочито не по значају његовог утицаја, и то моралног утицаја, за нас Србе, од ма којег, и најмодернијег и најкултурнијег данашњег великог ума”, писао је Милош Црњански о значају Светог Саве 1935. године. Да смо свесни тога и данас, сведоче радови наших ученика, настали током тематске недеље. Пред вама су презентације, видео и аудио записи, мапа, квиз и други радови који сведоче о животу нашег светитеља и просветитеља, о његовом разноврсном и плодотворном раду, као и о његовом непроцењивом значају за нашу Цркву, књижевност и културу.

Надајмо се и трудимо се да стопама Светог Саве корачамо не само у време празника који му је посвећен, већ увек и свуда.

Награђено песмо о Светом Сави Јована Рајковића

Квиз (6-7. разред)

https://kahoot.it/challenge/08093900?challenge-id=16c6a326-eb1a-4a34-bbb0-e78f4be5ad5a_1612904113426

Рад Давида Додовића VI₁:

<https://drive.google.com/file/d/1VLLuJPiKj4-2KvKr643mYZGXubACGNST/view?usp=sharing>

<https://docs.google.com/drawings/d/1q6OOIVQcWXRJR3tBvFFECioXOK52RyvqMuWBwwDkeY/edit?usp=sharing>

<https://docs.google.com/drawings/d/1Q3b55CAld30CIZjYKsgFm4PNGIvOPfKjFWH1eNmjmlw/edit?usp=sharing>

https://drive.google.com/file/d/1FmnlwOso_pO_qihGmzxvtHEkkDL5O_Sd5/view?usp=sharing

ОЛОВКА ПИШЕ СРЦЕМ

Васкрс

Радуј се кад се васкршње јутро
јави,
Данас је празник, данас се
слави!

Због васкрсења Божијег сина,
Нека нам душу греје милина.

Нека срце воли и нека прашта,
Нека у фарбању јаја наступи
машта.

Радост нека код свих заблиста,
Људи у себи нек нађу Исуса
Христа.

У корпици ишарана јаја стоје,
Свако пажљиво бира своје,

Само чуваркућа на крају код
кандила и иконе остаје,
Да сигурност ни у једној кући
не недостаје.

„Оче, опрости им. Не знају шта
чине”, рекао је.
Исус је доказ да чуда постоје!

Поздравимо спаситеља,
Његова је била жеља
Да нас води љубав, вера, нада.

Човечанство нека цело
Исуново следи дело.
„Христос васкресе - љубав
Божија нека влада!”,
Гласно рецимо и помолимо се
сада!

Нова година и Божић у мом дому

Децембар је. Месец пун радости и ишчекивања. Новогодишња еуфорија је присутна код свих. Улице су окићене и шарене се од уличних тезги на којима се продаје новогодишњи накит. Деца жељно ишчекују Деда Мраза и своје поклоне. Сви са радошћу испраћају стару и са нестрпљењем очекују Нову годину.

У мом дому Нова година представља посебан дан. Мој брат Андреј је рођен првог јануара, тако да тај празник има још већу важност.

Око двадесетог децембра тата износи јелку и увек је ставља на исто, посебно место у стану. Старом накиту увек додајемо нове, посебно одабране наките. Јелку сви заједно китимо и тада смо посебно срећни. Брат и ја смо задужени за качење накита, мама за лампице, а тата ставља звезду. Затим, одлазимо у собу и пишемо писмо Деда Мразу. Наше жеље, са тим писмом завршавају испод јелке и чекају га.

Последњег дана децембра цео стан сија. Новогодишња трпеза је пуна слаткиша. Мама увелико спрема нову, посебну торту за Андрејев рођендан. Увече заједно гледамо филмове, слушамо музику и чекамо Деда Мраза, који увек некако дође када ми заспимо.

Ујутро, првог дана у Новој години чекају нас поклони које смо толико јако желели. Андреј је посебно срећан јер га чека рођенданско изненађење. Тог дана, стан нам је пун гостију.

Након Нове године и Андрејевог рођендана стиже нам још један важан празник, Божић. Дан пре Божића, на Бадње вече, Андреј и ја пијучјемо испод стола и у слами тражимо слаткише, а затим вечерамо. То је стари обичај који ми сваке године обележавамо. На Божић, рано ујутро мама меси чесницу и у њу ставља новчић. Када се ми пробудимо, све је спремно. Пре почетка доручка, сви заједно ломимо чесницу. Потајно се

надам да ће новчић овај пут бити код мене, али некако увек заврши код тате. Након доручка одлазимо код бабе и деде где је Андреј положајник. Наш ритуал је да увече одгледамо неки филм о Божићу.

Овај децембар је другачији, не само што нема снега. Другачији је због пандемије која влада целим светом. Нема уличних продаваца, нема концерата... Људи је јако мало напољу. Веома сам тужна због тога. Надам се да ће нам ова Нова година која долази, бити много боља, а ову ћу се трудити да што пре заборавим.

Анђела Савић V₂

Страница из мог дневника

Петак 4. децембар 2020.

Драги дневничче,

Ноћас сам је сањала опет. Будим се сва у сузама. Трљам очи. Покушавам да се сетим свега. Гледам кроз прозор. Напољу је сунчан и хладан дан, а пред мојим очима, бако, твој лик.

Села сам на ивицу кревета, а сузе су саме навирале. Мама је ушла у собу да ме зове на доручак. Загрлила ме је кад је видела моје сузе. Рекла сам јој: „Мама, бака је била ту, баш овде поред мене. Била је лепа, фризуру је средила, није више имала турбан на глави и осмехивала ми се. Направила је неке колаче и тражила да их однесем мојој баби Мици. Трчала сам низ улицу, а она ме је опет чекала и каже ми: „Сад само нас две идемо у парк да се играмо, а вечерас играмо карте.“ Тада сам се пробудила. Не могу да се сетим више ничега.“ Причајући мами, већ сам се гушила у сузама, а и мама са мном. Бака нам пуно недостаје. Мама ми је обрисала сузе, пољубила ме и рекла ми да бака не би волела да ме види тако тужну. Мама

је отишла на посао, а ја сам остала сама. Изашла сам у двориште и видела цвеће на прозору. Убрала сам један цвет и отишла на гробље. Знам да је требало да се јавим некоме, али сви су били на послу, па сам одлучила да одем сама. Из даљине сам угледала бакин гроб који је био пун цвећа. Мама га је засадила. Нежно сам положила цвеће које сам донела, и села на клупицу поред. Рекла сам : „Бако, знам да ме чујеш, па ћу ти испричати шта сам ноћас сањала. Био је то најлепши сан. Видела сам те поред себе.” А онда сам јој причала о мојој Лоли која је пуно порасла, о мојим тренинзима на којима сам напредовала и сада тренирам са сениоркама. „Волела бих да можеш да дођеш на моју утакмицу.” А онда, у једном тренутку као да сам чула њен глас, који ми говори да не плачем и да ће она увек бити ту. Осетила сам неку топлину, као да ме је загрлила и чула сам: „Мезимче моје, бака највише воли твој осмех.” Насмејала сам се. Тачно тако је био и пре док си била са мном. Ниси ми дала никада да плачем. Говорила си ми да треба да будем храбра и јака, иако сам још мала. Натерала си ме да се насмејем и кренула сам кући. У срцу је било много туге, али и среће што знам да си била са мном.

Много ми је тешко без тебе. Све око мене ме подсећа на дане када си била ту. Много твојих поклона, књига, слика, а највише љубави коју си ми оставила. Недостајеш ми много, али знам да ћеш ми опет доћи у сан када ми буде тешко.

Волим те одавде до вечности,
Твоја унука

Субота, 5. август 2017. године

Наизглед једно обично јутро. Мама нас све зове на доручак. А ја још нисам ни устала из кревета. Трчим до купатила и тамо налетим на брата који не жели да ме пусти преко реда. И ту настаје свађа коју тата брзо прекида тако што улази у купатило пре нас. И брат и ја у чуду одлазимо свако у своју собу без и једне речи.

Након доручка смо и мама и ја схватиле да имамо преко десет пропуштених позива од тетке. Мама у страху зове тетку да види шта се догодило. И сазнаје да је бака пала и можда поломила обе руке. У страху и паници узима торбу и пакује се. А на братово питање: „Мама шта се десило? Где идеш?”, мама не рече ништа. Истрчава из куће, а тата за њом. Ђорђе и ја, не знајући шта да радимо, излазимо да видимо шта се дешава и чујемо мамин и татин разговор. Мама каже да иде у Лазаревац да види шта је са баком и да је доведе код нас кући. У почетку нам није било ништа јасно мислили смо да се бака разболела и да има температуру, па да зато не сме да остане сама. Али нисмо још дуго остали у недоумици.

Чим је тата ушао у кућу, испричао нам је шта се десило. Мени и није баш боло најјасније како је могуће да је неко поломио обе руке, али нисам хтела ништа да питам.

Након неких три сата мама је јавила да су она и бака кренуле за Ваљево. А чим је мама прекинула и Ђоле и ја смо се обрадовали што нам долази бака нисмо ни мислили да ће са њом доћи и два гипса и много проблема.

Убрзо су стигле. Мама је одмах изашла из кола, али бака је и даље седела у ауту. Сва изненађена што бака не излази из кола, трчим ка њој и отварам јој врата. А она без осмеха на лицу и очима пуним суза излази и у том тренутку сам видела да су јој обе руке угипсане. Она је изгледала тужно, крхко као да би је и најмањи поглед распакао. Ни мама није изгледала ништа боље, на њеном лицу се видело да је забринута, тужна и уморна. Али се нисам толико бринула за маму колико сам се бринула за баку. Брат и ја смо покушавали на разне начине да је орасположимо, али неуспешно.

Било је време за вечеру, тата и Ђоле су сишли, а мама и ја смо остале да помогнемо баки да сиђе. Баш је било тужно гледати баку за столом док чека да мама дође да је нахрани. Хтела сам да јој помогнем, али она ми је рекла: „Нека, нека ево иде мама да ми помогне. Само ти једи.” Послушала сам је, али сам и даље хтела некако да јој помогнем. Одлучила сам да после вечере јој скувам један чај. Када сам јој донела чај у собу, она се насмејала и пољубила ме је у главу. После тога смо само причале о неким глупостима које сам правила кад сам била мала и смејале се.

Брзо је дошло време за спавање и мама је одвела баку да јој помогне да опере зубе и да се умије. Ја сам само лежала на кревету и размишљала колико ће бака морати да носи гипс и да ли ће опет бити насмејана као пре.

Дуго сам остала будна. Страх, стрепња, љубав и немоћ су ми окупирали мисли. Нисам могла да заспим. Почела сам тихо да молим Бога да све брзо прође. Након молитве сам почела да размишљам позитивно. Видећу сутра како ће бити. У осталом: „Никаква несрећа није тако велика као страх од ње.” Лаку ноћ!

Јована Остојић VII₃

Радови Петра Тошића

Мој сусрет са Малим Принцом

Ништа петнаест, ништа тридесет, ништа четрдесет, брејк!

Одлазим на клупу. Осећам се лоше. Узимам пешкир, воду и седам. Одједном поред себе видим малог дечака. Ко је он? Је ли могуће да нико не реагује? Сео сам поред њега и питао га: „Ко си ти? Шта радиш овде?” „Дошао сам да ти помогнем”, одговорио је. „Не треба ми твоја помоћ”, рекао сам му сав нервозан. Он је ипак наставио да прича упркос мом одговору. „Гађај му више на бекхенд, немој се плашити и оно што је најважније - играј срцем”, рекао ми је. Као да је све време гледао меч. „Шта ти то значи?” „То значи да будеш храбар, да се не плашиш и да не мислиш о резултату већ о сваком поену као да је први. Такође, ниси сам, ту су и твоји родитељи који те бодре и навијају за тебе. Ту су и твоји пријатељи, чак иако нису овде они свим срцем навијају за тебе.” „Хвала ти на саветима, мислим да те разумем.”

Знао сам шта треба да урадим. Осећао сам се добро. Знао сам да нисам сам. И 6:4, 6: 4 за Михаила Никића на Првенству Београда.

Михаило Никић VII₃

Волела бих да направим овакву чудесну справу

Често размишљам о томе како бих лако решила проблем загађености наше државе, да нам олакша одржавање наше природе. Волела бих да постоји справа у облику човека која би сваки дан чистила ваздух и улице пуне ђубрета. Сваког јутра када устанем видим маглу и ђубре, осећам смрдљиви ваздух који смо ми загадили.

Справа би имала много руку и вентилатор који би чистио загађен ваздух и отпатке које смо ми бацали. Све што је та справа очистила бацила би у канту за смеће и све би било у реду.

Чистила би наше реке и језера, имала би и метлу да очисти и најмање ситнице. Смеће бачено ван канте би вратила и наставила свој рад у чишћењу наше државе. Справа би могла да баци материјале који могу да се рециклирају у канту за рециклажу и да увенуле биљке стави у једну посебну канту. Наша држава не би била загађена уопште!

Наша држава би била чиста ко суза и била би најчистија држава на свету, сваки пут када устанете бисте осетили свеж ваздух видели чисту околину. Те справе би нам стварно помогле и не бисмо више загађивали природу и своја плућа овим ваздухом.

Сара Шуловић VI₂

Моја бака

Велика ми је част да имам прилику да вам представим своју баку по оцу, која се зове Валентина. Сви је радо зову Вања, али она уме због тога да се љути. Много јој је драже Ваља, јер ју је тако радо њена мама звала. Ето, одмах нешто чудно и занимљиво.

Моја бака је рођена 6. августа давне 1945. године. Мислите да ту нема ништа чудно? Варате се. То је један важан историјски дан, али и прилично тужан. Тада је бачена прва атомска бомба на Хирошиму, град у Јапану. Ваља је, физички доста ниска и мала бакица, али је велики човек са огромним срцем. Бату и мене воли највише и то је безброј пута

не само рекла него и доказала. Увек воли да нам угоди и да нас насмеје. Спрема нам разне ђаконије у којима уживамо. Тата понекад каже да нас је размазила, али ваљда су све баке такве. Она је на жалост већ 20 година удовица, али није клонула духом. Има безброј другарица са којима се дружи свакодневно. Сваки дан играју карте, славе заједно рођендане и иду на море и то у Грчку обавезно. Баш се лепо друже. Бака наравно уме да буде и досадна кад нас тера да исправимо леђа, једемо поврће или кад добијемо лоше оцене... Али, знам да је то за наше добро и зато је баш волим. Кад јој затреба нека помоћ радо јој помогнем. Надам се да ће је здравље послужити и да ћемо се заједно још дуго дружити и забављати.

А за крај. Одмах сутра ћу јој прочитати овај састав и знам да ће јој се свидети. Сигурна сам да ће због тога кифлице са месом за час спремити. Ммм, већ осећам њихов мирис. Волим те бако...

Лола Радивојевић VI₂

Волела бих да направим чудесну справу

То је био један обичан, кишни дан на селу. Пробудила ме је вибрација телефона, а порука која је заблистала на екрану ме је јако заинтересовала и засмејала.

У поруци је писало да ме институт за чудесне справе на Марсу позива на прављење нове чудесне справе. Остала сам у чуду. Мислила сам да ме очи лажу и да ми се то привиђа. Али то је била стварност. Била сам јако срећна и изненађена. Моја баба, када је чула за Марс, одмах је почела спремати сендвиче са домаћом печеницом. Када сам одлазила, баба је заплакала и пут је полила водом за срећу. Када је почело прво предавање, све ми је било непознато и необично. Професори су објавили да свако од нас ученика треба да изнесе своју идеју. Моја идеја им се највише допала. Замисао ми је била да направим чудесне киоске који би продавали слаткише и слане кифлице моје баке. Тим кифлицама и слаткишима хранили би се искључиво Марсовци и остала бића ван планете Земље. Али ипак постојао је један проблем. Тај проблем је био ко би правио те слаткише и кифлице. Морала сам да нађем неко брзо и паметно решење. Падало ми је свашта на памет. Сви су се сложили са мојом идејом да необична бића поручују производе, а моја бака прави и шаље на тачну адресу. Чудесна справа је прорадила. Марсовцима су се свиделе послатице, били су одушевљени. О мојој чудесној справи чуло се и на другим планетима, тако да су становници и других планета имали чудесне киоске и чудесне послатице. Занимљиве послатице биле су разних

облика, величина, боја и укуса. Моји наставници, чудна бића, били су поносни на мене. Доста сам се истицала на институту, па сам тако добила чудесну награду од чудесног института. Такође, нисам престајала са идејама. Једна од мојих идеја је та да се на Марсу направе играонице и сале за вежбање. У тим спортским центрима разиграни ванземаљчићи би проводили време када им је досадно.

Чудесна справа је допринела да се ванземци и друга бића солидаришу и такође сам оставила одличан утисак на другој планети. Као сви, и ја сам била на поносна на себе и свој успех.

Софија Миловановић VI₃

„Човек само срцем добро види. Суштина се очима не да сагледати”

Свако је јединствен. По рођењу, добијамо своје таленте, врлине и мане.

Ми често пропуштамо прилике, али када верујемо свом срцу, не можемо направити грешку. Јер када човек својим срцем гледа, може видети много више него очима.

Неки људи су као звезде, трајни и сјајни у нашим животима. Док су неки више као лутајући астероиди по галаксији, увек су ту негде, знају све што треба и не треба, а некада могу задати и коначан ударац. У животу можемо наићи на разне препреке и претрпети снажне ударце да бисмо стигли до свог животног циља - да будемо срећни.

Можда је и истина да живот за свакога има по пар сценарија, па их испробава, док лагано, али сигурно, тече и не враћа се.

Зато је важно живети пуним плућима. И не, то не значи радити шта год желимо, већ пробати што више нових, и занимљивих ствари, те тако стварати прегршт лепих сећања и успомена, којих ћемо се једног дана, из удобне фотеље са много бора на свом лицу, са осмехом присећати.

Чинити што више добрих дела, упутити људима што више искрених и топлих осмеха! И баш зато у животу, не би требало баш све да гледамо очима, мора и срце мало да се укључи. Јер очима можемо видети диван, широк осмех, а срцем љубав која нам је упућена тим осмехом. Очима можемо видети, доста материјалних ствари, које су, када се упореде са оним мисаоним и духовним, заправо ништа.

Љубав је свуда! Само је не можемо баш увек видети истим чулима... Зато покушајте да више гледате срцем. Изненадиће вас оно што бисте могли да видите!

[illegible]

Техничка обрада: Бојана Лаловић-Милановић, библиотекар